

NEWSLETTER

institut
VÁCLAVA
KLAUSE

Jiří Weigl: Smutné paralely

Václav Klaus: Kam kráčí české školství?

Filip Šebesta: Už se to nesnaží ani zakrývat

Ivo Strejček: Nesouhlasíš s vládou? Hájíš zájmy „Kremlu“!

Ladislav Jakl: Doktor traktor přišel léčit klimafanatiky

Jiří Weigl: Blízký východ se propadá do chaosu

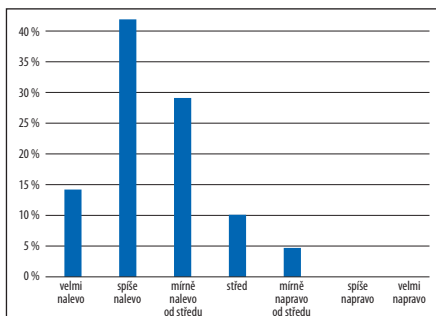
Milan Knížák: Destrukce vzdělávání

Jan Žamboch: Vliv dědického práva na stabilitu rodiny

Jiří Weigl: Předmluva ke knize A. Pejchala

ÚNOROVÝ GRAF IVK

Politická orientace amerických expertů na „dezinformace“

Pramen: Harvard Kennedy School Misinformation Review, July 2023, Volume 4, Issue 4

Pozn.: Vlastní výpočty dle údajů z průzkumu mezi experty na dezinformace citovaného v Apendixu A uvedené studie (s. 15).

Institut Václava Klause o.p.s.

Šárecká 15/29

160 00 Praha 6

e-mail: office@institutvk.cz

www.institutvk.cz

IVK – Newsletter

Institutu Václava Klause

Registrace MK ČR E 11024

Periodicita: měsíčník

Datum vydání: 29. 2. 2024

Smutné paralely

Jiří Weigl
výkonný ředitel IVK

Minulý víkend v ohlušující záplavě „oslav“ druhého výročí vypuknutí války na Ukrajině a s tím spojené válečné hysterie organizované z nejvyšších míst poněkud zaniklo připomenutí jiného, pro naši zemi zásadního výročí – v neděli uplynulo 76 let od nástupu totality v naší zemi. Toto smutné výročí předznamenalo dalších chmurných 41 let naší moderní historie, v nichž jsme zažili všestranný a hluboký úpadek.

Pokud bychom se dnes chtěli vážně zamýšlet nad tímto výročím, muselo by nás zaražit, jaké zjevné podobnosti a paralely s neblahou dobou před tři čtvrtě stoletím nám nabízí naše současnost. Také dnes je k nám silou ze spojeneckého zahraničí vnucována radikální levicová kolektivistická ideologie považující lidskou a občanskou svobodu, demokracii, tržní ekonomiku a kapitalismus jako takový za nebezpečné přežitky. Znovu je nám vnucována jediná pravda, opřená o překroucenou a zvlgarizovanou vědu, která prohlašuje hodnoty, tradice a instituce, které stojí za světodějným úspěchem západní civilizace, za přežilé a chce je zrušit, zničit a zbořit.

Také dnes je k nám silou ze spojeneckého zahraničí vnucována radikální levicová kolektivistická ideologie.

Jestliže komunistická ideologie konce čtyřicátých let se tvářila optimisticky a slibovala lidem v dohledné budoucnosti nirvánu života v beztrždní společnosti a materiálním dostatku podle hesla „každému podle jeho potřeb“, moderní západní progresivismus je pesimistický a otevřeně antihumánní. Západního člověka a jeho moderní způsob života považuje za problém, a proto jsme svědky toho, jak je nám z Bruselu oktrojován program plánovitého umělého zchudnutí drtivé většiny obyvatelstva, likvidace konzumní společnosti, změna chování a spotřebních zvyklostí umělým drastickým zdražením energií a potravin, zásadního

omezení mobility, redukce letecké i silniční dopravy atd. Evropské národy jsou převrstvovány masovou migrací, která má vytvořit amalgám nové evropské multikulturní společnosti.

Moderní západní progresivismus je pesimistický a otevřeně antihumánní.

Voluntaristická nová utopie je na rozdíl od surových východních sovětských tradic uskutečňována sice nekrvavě pomocí politické a mediální manipulace, ale s podobnou nekompromisní bezohlednou tvrdostí. Progresivistická ideologie je na rozdíl od vyčpělého bolševismu universální – nezastavuje se ani před samotnou pohlavní identitou člověka, kterou chce fantasmago-

EDITORIAL

Pro množství textů nezbyvá na úvodník velký prostor. Proto jen velmi zběžně k obsahu tohoto čísla. Na úvod nabízí komentář Jiřího Weigla, který využívá pozapomenutého výročí pětadvacátého února k diskusi o naší dnešní situaci. Jeho výchozí teze by se dala shrnout těmito slovy. Opsali jsme kruh a pomalu se vracíme tam, kde jsme již byli.

Václav Klaus ve svém zápise shrnuje, na tomto místě avizované, Rozmluvy na Hanspaulce na téma školství. Uskutečnily se na počátku února. Dále v aktuálním vydání naleznete i příspěvek k tomuto tématu od profesora Milana Knížáka. Ladislav Jakl a Ivo Strejček komentují zemědělské protesty. Několika otázkám, které rezonovaly ve veřejné debatě na počátku února, se věnuje ve svých glosách i autor těchto řádek. Na webu IVK si pak můžete přečíst jeho poznámku k návštěvě Viktora Orbána, která proběhla na konci měsíce. Jiří Weigl píše o chaosu na Blízkém východě a v závěru pak přinášíme text Jana Žambocha o vlivu dědického práva na stabilitu rodiny.

V procesu přípravy před odesláním do tisku se aktuálně nachází několik nových publikací, na které se mohou naši předplatitelé těšit v průběhu následujících týdnů a měsíců. Jednou z nich je

(Pokračování ze strany 1)

kniha emeritního soudce Evropského soudu pro lidská práva Aleše Pejchala. Její předmluvu si můžete přečíst na konci tohoto čísla. Připravujeme ale také několik projektů k letošnímu kulatému výročí vstupu do EU. Informace o nich budeme průběžně zveřejňovat na našich stránkách.

Filip Šebesta

ricky přeměnit v pouhý společenský konstrukt a podřídit ji individuální volbě.

Panoptikální absurdity se znovu stávají pro současné generace stejnou smutnou žitou realitou, jako byly v dobách komunistické totality pro generace jejich rodičů a prarodičů.

Voluntaristická nová utopie je na rozdíl od surových východních sovětských tradic uskutečňována sice nekrvavě pomocí politické a mediální manipulace, ale s podobnou nekompromisní bezohlednou tvrdostí.

dičů. Podobnosti jsou někdy zářející. Tak jako v době smutně proslulého Maova „Velkého skoku“ činští kuliové na všech místech v primitivních vysokých pecích nesmyslně vyráběli ocel, tak my se stejně beznadějně věnujeme omezování emisí CO₂ v donkichotském boji s klimatickou změnou, který zcela evidentně žádný efekt a smysl nemá. Jsme při tom strašeni vzdálenou apokalypsou, která prý někdy v daleké budoucnosti

nastane, pokud bychom nové velekněze neposlechli.

A tak hodláme zdevastovat naši krajinu monstry větrných elektráren a černými plochami čínských fotovoltaik, aniž by nám naši politici byli schopni objasnit, odkud budeme získávat elektřinu, až nebude v zimě foukat a svítit, nové jaderné bloky ještě dlouho stát nebudou a my při tom zavřeme své uhelné elektrárny. Naše vláda právě aktualizovala energetickou koncepci naší země, aniž by považovala za nutné tuto klíčovou věc vyřešit.

Naši krajinu hodláme zdevastovat monstry větrných elektráren a černými plochami čínských fotovoltaik.

Tak jako její předchůdci po roce 1948 jenom poslušně a servilně plní příkazy cizí vrchnosti. Tak jako tehdy je při tom její hlavní metodou vyvolávání strachu. Komunistická totalita stavěla na strachu z německého revanšismu a nové světové války. Dnešní vládnoucí politická garnitura si nedovede představit své vládnutí bez Vladimíra Putina a války na Ukrajině. Slovo mír je smrtelným hříchem, válka už není nepřijatelná, válčit se prostě musí. Tak jako se za Prahu bojovalo v Kábulu tak dlouho, až byl předán zpátky Tálibánu, musí se za Dněprem válčit do té doby, dokud prý Ukrajina nezvítězí. Nikdo se ovšem nenamáhá občanům vysvětlit, jak toho dosáhnout. Buď je zaostalá, rozvrácená, vyliďněná a rozkradená Ukrajina s pár dovezenými vyřazenými tanky, děly a dnes prý i letadly schopna

Rusko opravdu porazit, ale potom nemůže platit, že jsme jako členové NATO údajným ruským kolosem na hliněných nohách fatálně ohroženi, musíme zuřivě zbrojit a připravovat se na válku, jak nám neustále říkají. Anebo je Rusko skutečnou vážnou vojen-

Slovo mír je smrtelným hříchem, válka už není nepřijatelná, válčit se prostě musí.

skou hrozbou i pro nejmocnější vojenskou alianci historie a my necháváme pouze vědomě a cynicky prodlužováním války Ukrajinu vykrváčet a zničit v beznadějném boji. Její oběť západním vládám umožňuje zastrášovat údajnou ruskou hrozbou domácí veřejnost, držet se u moci a prosazovat jinak těžko prosaditelné progresivistické politiky. Kdo si troufne nesouhlasit, napomáhá Putinovi a je ruský agent. Naposled se o tom mohli přesvědčit nespokojení čeští zemědělci. Cenzura je znovu v kursu stejně jako profesní likvidace nepohodlných.

Kdo si troufne nesouhlasit, napomáhá Putinovi a je ruský agent. Naposled se o tom mohli přesvědčit nespokojení čeští zemědělci.

Kvůli tomu všemu má občan velmi často pocit, že jsme pouze opsali kruh a vracíme se tam, kde jsme již dávno byli, do dob, o nichž jsme si v roce 1989 mysleli, že se již nikdy vrátit nemohou. Dnes vidíme, že to byla jenom iluze.

26. 2. 2024

Viktor Orbán v Institutu Václava Klause

Bývalý prezident České republiky Václav Klaus přivítal v úterý dne 27. února 2024 v sídle svého Institutu na pražské Hanspaulce maďarského premiéra Viktora Orbána, který sem zavítal v doprovodu dvou členů své vlády.

Na setkání, které se neslo v uvolněné a přátelské atmosféře, společně diskutovali detaily z proběhlého pražského summitu zemí Visegrádské skupiny (V4). Maďarský premiér se rovněž zajímal o pohled Václava Klause na českou politiku, ale tématem byla i osobnost nového maďarského prezidenta Sulyoka, nebo nejnovější iniciativa francouzského prezidenta Macrona.

V závěru návštěvy maďarského premiéra v IVK si Václav Klaus s Viktorem Orbánem domluvili termín příštího setkání, které proběhne v dubnu 2024 v Budapešti.

27. 2. 2024

ZÁPIS Z ROZMLUV NA HANSPAULCE ČÍSLO 17

Kam kráčí české školství a co s ním dělat?

Václav Klaus

V úterý 6. února 2024 se v našem institutu konaly již 17. Rozmluvy na Hanspaulce, které byly věnovány – nikoli poprvé – našemu školství. Sešlo se celkem 23 účastníků, kteří více než tři hodiny – ve zcela souhlasném tónu – diskutovali vývoj našeho školství a jeho současný neblahý vývoj.

V úvodu bylo připomenuto, že to jsou již třetí rozmluvy věnované školství a vzdělávání. První, v březnu 2014 nastolily otázku „Je míra indoktrinace našich dětí v dnešních školách menší nebo větší než v pozdním komunismu?“, druhé, v únoru 2020, se zabývaly situací na našich vysokých školách.

Mezi účastníky bylo 6 členů našeho parlamentu, několik bývalých členů vlády, aktivní učitelé na různých úrovních škol, 6 univerzitních profesorů, méně členů stran vládní koalice než zástupců opozice, více lidí mimo politické struktury než politiků.

Stav našeho školského systému nás trápí.

Gestor setkání Ivo Strejček v úvodu připomněl, že nás k tomuto tématu motivovala výroční zpráva České školní inspekce (z prosince 2023) o problémech a neuspokojivých výsledcích našeho školství. Ano, stav našeho školského systému nás trápí. Hledali jsme v diskusi příčiny vnější i příčiny domácí, ale i to, co si školství dělá samo.

Provést jisté shrnutí je v podstatě nemožné, ale některé základní – shodné – postoje a názory lze zformulovat. Vysoká míra shody byla v tom, že „kvalita školství dlouhodobě není základním politickým tématem“ (jen občas se jím stane – viz diskuse o maturitě z matematiky), že politické strany školství – včetně výběrů ministrů – školství podceňují. Zazněl vtipný výrok, že jsou ve většině případů často se měnící ministři školství „parašutisté“, tedy nikoli – svou minulostí – výrazně, všeobecně uznávané osobnosti našeho školství.

Mimořádně silně zněla kritika progresivistických tendencí ve školství a role aktivistů různých neziskových organizací. Vliv lobbistických organizací na školství a zejména na ministerstvo školství je enormní. Někteří účastníci mluvili až o „chobotnici“ neziskových organizací, která se snaží ovládnout naše školství. Tyto neziskovky, které žijí z absence práce ministerstva a dalších

školských institucí, se např. dobře „chytly“ ve specifickém oboru velmi ziskového byznysu, který byl jedním z diskutujících nazván „byznys doučováním“. Ten vzniká proto, že klesá spoléhání se na standard výuky. Mimořádným fenoménem je outsourcing práce standardních institucí do CERMATu. Nefunkce státních institucí a absence řízení vytváří prostor pro tyto neziskovky.

Mimořádně silně zněla kritika progresivistických tendencí ve školství a role aktivistů různých neziskových organizací.

Za fatální chybu byla považována víra v „globální tendence a trendy“, důraz na informace, a ne na znalosti a dovednosti a to, že nepřetržité reformy našeho školství jsou výlučně přebírány ze zahraničí, že většina zaměstnanců ministerstva školství jsou lidé bez pedagogické praxe. Byla kritizována role služebního zákona i zákon o státní službě.

I když už je to otřepané téma, došlo i na inkluzi, která je podle silného výroku jednoho z účastníků „zlo od samých základů“. Bylo zmiňováno i roztržení vazby mezi učitelem a žákem (či studentem) a učitelem a rodinou. Debata byla i o nepřetržitém „snižování latky“, o zvyšování nároků žáků, studentů a části rodičů na „pohodu při výuce“, o nevhodě doma, u vysokých škol o ničivé roli senátů, o ztrátě „celku“ učitele vzhledem k nadměrné specializaci docentů a profesorů a zejména o vlivu grantového systému, o vytváření grantových koalic a o ideologizaci grantů.

Drtivá většina účastníků byla k našemu dnešnímu školství výrazně kritická. Vývoj je považován – v představitelné budoucnosti – za „nevratný“, není možné „nastoupit cestu zpět“, současný systém opravit nelze, ale bylo připomínáno, že se „školství nedá odtrhnout od celku společnosti“ a že

proto „řešení nemůže přijít zevnitř rezortu“, i když dnešní sebedestrukční procesy svou roli i tam hrají. Přesto bylo silné volání po „připravování se na změnu“, po využití „okna příležitosti“ (window of opportunity), i o využití nikoli nevýznamné míry decentralizace našeho školství (což jiní považovali za problém) k nejrůznějším pokusům o racionalizaci školství.

Byli jsme si – opravdu všichni – plně vědomi úlohy školství (a jeho nezastupitelnosti v této věci) v udržování „soudržnosti“ společnosti (podle jednoho z účastníků a „koheze společnosti“ podle jiného).

Za fatální chybu byla považována víra v „globální tendence a trendy“, důraz na informace, a ne na znalosti a dovednosti a to, že nepřetržité reformy našeho školství jsou výlučně přebírány ze zahraničí.

Silně zněla kritika „podceňování výuky“ (zejména na vysokých školách, a role, kterou v tom hrají zmiňované granty). Podceňování výuky a zejména standardních předmětů (ve prospěch tzv. průřezových témat) je považováno za fatální chybu našeho základního a středního školství.

Samozřejmě jde o rodinu a domácí výchovu. Byla připomínána mimořádná motivace vietnamských dětí u nás, i staré české „učit se, učit se, učit se“. Prof. Knížák ve svém písemném textu připomněl roli výuky krasopisu a memorování. I o věci tohoto typu strašně moc jde. O znalosti a vědomosti, nikoli o pouhou komunikativnost a o schopnost networking. Nejsou třeba „vizionáři“ ve školství, ale dobří učitelé. Nejsme si jisti, že je naše pedagogické fakulty vytvářejí.

Pocit z této debaty byl výborný, ze školství podstatně méně.

7. 2. 2024

Předplatné IVK na rok 2024

instit
VÁCLAVA
KLAUSE

Předplatné IVK zahrnuje pravidelný newsletter, newslettery plus, sborníky a ostatní publikace, pozvánky na semináře.

Základní cena předplatného je 1000 Kč.

Studentské předplatné 500 Kč.

predplatne@institutvk.cz

Už se to nesnaží ani zakrývat

Filip Šebesta

Institut Václava Klause

Zásadních témat, o nichž by se dalo a mělo mluvit je dlouhá řada. Dnes proto několik glos k rozličným záležitostem domácím i světovým.

Statisticy uvedli, že česká ekonomika loni klesla o 0,4%. Česká republika tak podobně jako po euroamerické krizi 2008/2009 i teď po covidu a energetickém šoku zažívá velmi pomalý návrat na předkrizovou úroveň. Tehdy se mluvilo o krizi ve tvaru dvojitého W. Byla kladena za vinu Kalouskovým „tuppým škrtům“. Dnes máme vládu, která, asi i s vědomím toho, škrtá jen kosmeticky a produkuje nevidané rozpočtové deficity, neboli žádné *austerity* se nekoná. Ukazuje to, mimo jiné, že ani expanzivní (keynesiánská) rozpočtová politika se stamiliardovými výdaji žádný pozitivní efekt nepřináší.

Expanzivní (keynesiánská) rozpočtová politika se stamiliardovými výdaji žádný pozitivní efekt nepřináší.

Problém bude asi hlubší. A rozhodně není jen v churavé ekonomice. Ta je spíše „jen“ jedním z významných symptomů než příčinou naší dnešní neutěšené situace.

Na počátku týdne mnohé šokovala zpráva o jakémisi materiálu z útrob evropských institucí, který naznačuje, jakým způsobem bude nakládáno s Maďarskem v případě, že na dnešním mimořádném summitu EU o pomoci Ukrajině bude trvat na svém odmítavém stanovisku. Média psala o dokumentu, který nemá obdoby. Materiál hovoří o zastavení veškerých plateb z unijních rozpočtů a o ekonomickém tlaku, jehož cílem by mělo být oslabení maďarské pozice na finančních trzích, které povede ke zvýšení nákladů na financování státního dluhu, oslabení forintu apod., to vše s negativními důsledky pro „zaměstnanost a růst“.

V obdobném duchu se nedávno vyjádřil také velvyslanec Spojených států v Budapešti David Pressman, který v rozhovoru pro *Financial Times* prohlásil, že Spojené státy na Maďarsko „rozhodně mají páky, a jsou připraveny své páky využít“. USA přitom už v lednu vypověděly dvoustrannou smlouvu o daních.

Tlak na pokoření vzpurného Maďarska, rozmrazení polských fondů takřka ihned po nástupu „správné“ prounijní vlády a naopak výhrůžky nové „nesprávné“ slovenské vládě. Na všech těchto praktikách, které se

za scénou evropské politiky odehrávají, je nová jediná věc, obnažená brutalita s jakou už je dnes evropským institucím prakticky lhostejné, co si kdo myslí. Už se to nesnaží ani zakrývat.

Teprve pod tímto bezpříkladným tlakem se mnohým začíná pomalu zjevovat, kolik že suverenity nám reálně ještě zbylo a jak moc je toto v běžných podmínkách složitě hajitelné „zboží“ důležité. Kéž by byly tyto zkušenosti jiných vykičnicem nad snahami o další odevzdávání naší nezávislosti třeba prostřednictvím omezení práva veta nebo i přijetí eura.

Teprve pod bezpříkladným tlakem se mnohým začíná pomalu zjevovat, kolik že suverenity nám reálně ještě zbylo a jak moc je toto v běžných podmínkách složitě hajitelné „zboží“ důležité.

„Vlády členských zemí se mohou z různých důvodů ocitnout ve vážném sporu s Brusel. Je pak taková země vydíratelnější, když má, nebo když nemá euro?“ Ptá se naprosto přesně Daniel Kaiser.

Několik tisíc kilometrů jihovýchodně od Bruselu se odehrává konflikt, který svými důsledky už dnes významně ovlivňuje (nejen) kvůli zablokovanému Suezskému kanálu také Evropu. Situaci v úžině Báb-al-Mandab (česky výstižně Brána nářků) popisuje na webu *Compact* Thomas Fazi. Autor v textu s názvem „Sleduje Amerika strategii chaosu?“ zpochybňuje, že by současná americká kampaň mohla cokoli změnit na odhodlání jemenských milic držet se svých cílů.

Než aby region dosáhl stability pod vlivem nezápadních aktérů, jako je Čína, může být záměrem amerických plánovačů chaos.

Podle Faziho je vysoce nepravděpodobné, že by se v konfliktu, který se mezi západními spojenci v regionu a jemenskými Húti podporovanými Íránem táhne již osm let a má na svědomí stovky tisíc civilních životů, cokoli změnilo „několika dalšími nálety“. „Útok Západu na Jemen pouze posílí lokální a regionální podporu milic“, cituje Fazi ve svém textu Farea Al-Muslimiho z Chatham House. Konflikt, který se prostřednictvím íránských a západních „proxies“ táhne napříč celým Blízkým východem a před několika dny v něm poprvé přišli při dronovém útoku o život američtí vojáci, podle autora dokládá slábnoucí pozice a legitimitu kolektivního Západu v oblasti. Spor dle zahraničněpolitického komentátora ale nemá vojenské

řešení. Fazi soudí, že mýlit se mohou ti, kdo považují za strategii Spojených států snahu o dosažení vítězství. Cílem USA může podle něj naopak klidně být i regionální opotřebovací válka samotná.

Než aby region dosáhl stability pod vlivem nezápadních aktérů, jako je Čína, může být záměrem amerických plánovačů chaos, naznačuje. „Dává to smysl, za předpokladu, že se Washington bojí míru stejně jako války. Proč by měly Spojené státy podporovat stabilizaci regionu v době, kdy Blízký východ stále více odmítá dominanci Západu a posiluje své vazby na blok BRICS vedený Čínou? Dokud trvá chaos, mohou Spojené státy ospravedlnit svou další vojenskou přítomnost v regionu – a udržet své geopolitické nepřátele na uzdě.“

Podle autora je podobné možné vnímat i americkou roli v ukrajinském konfliktu. „V tomto smyslu je třeba konfrontaci USA a jejich spojenců [na Blízkém východě] a americkou roli na Ukrajině chápat jako dvě fronty téže globální (zástupné) války vedené strategií chaosu, jejímž cílem je zpomalit probíhající přechod k multipolárnímu systému.“ Znepokojivou otázkou pak zůstává, „jak dlouho může být tato strategie uplatňována, než pohltí svět v plamenech“.

Manželství přinášející slabšímu pohlaví jakous takous stabilitu a alespoň částečně vyrovnávající vstupní nepoměr sil, je nově chápáno jako vězení a místo další reprodukce útlaku.

Na závěr už jen krátká poznámka. Bouři na českém X vzbudila zpráva *Financial Times* o rostoucím světonázorovém rozdílu mezi mladými muži a ženami. Muži stále více tíhnou ke konzervatismu, ženy k liberálním pozicím. V USA se rozdíl mezi lidmi ve věku 18-29 let podle Gallupova institutu zvýšil během posledních šesti let z necelých deseti na 30 procentních bodů. Podobnou světonázorovou divergenci je možné pozorovat i v jiných zemích, a to nikoli pouze západních. Autoři připisují změnu trendu před sedmi lety propuknutí kampani #MeToo.

Je to pochopitelné, feminismus je jedním z pilířů vypjatého woke liberalismu snažícího se nahlodáváním tradičních společenských struktur a norem osvobozovat „marginalizované“ z domnělého institucionálního útlaku. Ženy se staly součástí novodobého proletariátu a jako nositelky revoluce jsou i adresátkami všech pokrokových teorií. Tradiční nezastupitelné ženské role v péči o rodinu a výchovu dětí jsou podrobovány dekonstrukci, označovány za hendikep a manželství přinášející slabšímu pohlaví jakous takous stabilitu ▶

a alespoň částečně vyrovnávající vstupní nepoměr sil, je nově chápáno jako vězení a místo další reprodukce útlaku.

Bylo by podivné, kdyby soustavnému ideologickému tlaku, který se projevuje ve všech oblastech našich životů, ženy nepodléhaly. Každý ženatý muž přitom o marginalizaci moc dobře ví své a mohl by o tom u piva vyprávět dlouhé hodiny. Ale jenom tam.

Mezi tektonické společenské zlomy, které vzájemně antagonizují různé skupiny lidí, si tak můžeme připsat další, mezi muži a ženami. Jako by jich bylo málo.

Jak tento pohlavní konflikt nakonec dopadne? Zvítězí v něm ženy, které se dají dohromady s rostoucí skupinou konzervativních chlapů? Nebo muži jako vždy podlehnou mocným ženským zbraním? Budou si to vůbec ještě tyto progresivní

nezávislé ženy přát? A bude si někdo přát je? Kdo ví.

Jisté je, že onen bájný heterosexuální muž, který to zatím vše trpí, skutečně existuje. A ukazuje se, že nemusí být ani bílý. Mohl by se taky začít brát za svá práva. Dnes už alespoň ví, že není sám. A možná mu dochází i trpělivost.

1. 2. 2024

Nesouhlasíš s vládou? Hájíš zájmy „Kremlu“!

Ivo Strejček
člen správní rady IVK

Protesty zemědělců, kteří k upozornění na své problémy použili i vlastní zemědělskou techniku, proběhly ve Francii, Německu i Belgii. Tamní farmáři jsou nespokojeni s vysokými cenami energií, s nezvladatelnou byrokracií i důsledky nesmyslné unijní politiky Green Dealu. Proto jejich traktory v minulých týdnech zablokovaly ulice německých, francouzských a belgických měst. V Nizozemí se farmářům dokonce podařilo sjednotit a založit vlastní politické hnutí, se kterým úspěšně vstoupili do nizozemské politiky. Slovy Petra Fialy: „Hájí zájmy Kremlu!“

Pohár trpělivosti přetekl také části zemědělců v Čechách. Z neděle na pondělí se kolony zemědělské techniky organizovaně přesunuly z nejrůznějších částí země do Prahy a zcela v rozporu s mediální a politickou hysterií klidně zaparkovaly na různých místech hlavního města tak, aby ostatní doprava byla limitována co nejméně (Praha byla průjezdná snad dokonce lépe, než každé jiné pondělní ráno). Cíle protestu formulovala část těchto českých farmářů takto: chceme národní energetiku, domácí potravinářství, zemědělskou výrobu do vlastních rukou, odmítáme green-dealovskou likvidaci českého průmyslu a zemědělství a protestujeme proti nekompetentnosti současné české vlády.

Je na těchto požadavcích něco špatného, dokonce nelegitimního? Kdo jiný než ti, kteří jsou přímo postiženi dopady nesmyslného a zničujícího programu Green Deal, mají jako první křičet? Žádná ze stran vládní koalice se vážně na obranu zájmů českých zemědělců nestaví, farmáři mají pocit (zřejmě oprávněný), že je nikdo nehájí. Tvrdí-li povýšené ministr zemědělství Výborný, že „traktory se nic nevyřeší“, zemědělci ve svém zoufalství jiný nástroj než vjet se svými stroji do Prahy nemají. Stěžují-li si na nekompetentnost Fialovy vlády, vyjadřují tím přesvědčení, že dnešní pětikoalice jejich problémům nerozumí a není ochotna napomoci k jejich řešení. Škoda, že se nešel nikdo z vládní většiny, aby se seriózně a nahlas nad motivacemi lidí, kteří by zcela jistě raději zůstali doma na svých farmách, než se trmáceli do Prahy, zamyslel.

Někteří z těch „vesničanů“ už se odhodlali k akci, přijeli do Prahy a houby jim záleželo, jestli o nich někdo, kdo vesnického člověka sotva zná, tvrdí, že jsou „proruští“.

O to více šokovala vládní i mediální „dělостřelba“ proti vlastním českým zemědělcům argumentací, že jde o „proruskou“ demonstraci s cílem „destabilizovat politické uspořádání“. Začal s touto nehorázností na konci minulého týdne sám premiér Fiala, postupně se přidali někteří členové Fialova kabinetu, ale pomyslný Rubikon překročil europoslanec Vondra, když v televizní diskusi mával „ja-

kýmsi“ ruský psaným papírem. Dostal jej prý od „zemědělců“, obsahu ale „nerozuměl, protože neumí rusky“. To mu ovšem nezabránilo využít tento „důkaz“ k označení jednoho z organizátorů pondělních protestů za „proruského kolaboranta“. Alexandr Vondra si nepochybně může říkat co chce, ale používáním nejpodlejší bolševické propagandy a jejích metod zastrašování jen stěží dostává své pověsti antikomunistického disidenta, na které třicet let buduje svoji politickou kariéru.

Fialovsko-vondrovské označení českých farmářů za „proruské“ živly dává, mimo jiné, nahlédnout také pod pokličku primitivního argumentáře, který bude pětikoalice s každými bližšími se volbami používat čím dál častěji: „nesouhlasíš s námi, jsi proruský“, „nechceš euro, chceš rubl“, „odmítáš Green Deal, jsi na straně Putina“. Tyhle prolhané, prázdné, urážlivé – ale ve své podstatě ubohé a zoufalé – nadávky čekají každého, kdo nebude se současnou vládou bezvýhradně souhlasit.

Buď jak buď, problémy zemědělců s cenami nafty, energií, hnojiv, osiv, se stále silnějšími byrokratickými zákazy a příkazy, s mizernými výkupními cenami svých produktů, s nekvalitou konkurencí ukrajinského obilí i masa v kombinaci s vládní neschopností jsou tak vážné, že urážky od politiků jim už nevadí. Někteří z těch „vesničanů“ už se odhodlali k akci, přijeli do Prahy a houby jim záleželo, jestli o nich někdo, kdo vesnického člověka sotva zná, tvrdí, že jsou „proruští“. Možná by se Fialovi vyplatilo nad kouskem „hlasu českého selského rozumu“ přemýšlet i jinak než „kyjevsky“.

20. 2. 2024

Doktor traktor přišel léčit klimafanatiky

Ladislav Ják
člen správní rady IVK

Na počátku bylo slovo. A to slovo bylo „dotace.“ A tak začínal evropský integrační proces. A mohli bychom dodat, že na počátku evropské integrace byla slova dvě: „zemědělské dotace“.

Můžete namítat, že nejdříve šlo o slova „uhlí“ a „ocel“, ale u této poválečné fáze kolektivizace států ještě nešlo o integraci v moderním slova smyslu, jen o dohody o komoditním obchodu. Další fáze unifikace a centralizace už byly nesené politickými cíli. A protože ve Francii v onu dobu tvořili venkované významnou část elektorátu a Francie hrála v tu dobu první housle v integračním orchestru, šla více než polovina rozpočtu EHS a ES na zemědělské dotace a z této větší poloviny šla větší

polovina právě na podporu francouzských sedláků.

Jenže kdo platí, ten poroučí. A tak dotace od začátku nebyly zadarmo. Naopak jejich „cena“ stále rostla. Touto cenou byly náklady za všemožná omezení, regulace, kvóty, limity, jejichž plnění erár pod záminkou toho, že na venkov jdou velké veřejné peníze, začal po zemědělcích vynucovat. A tak se zemědělství postupně stalo nejregulovanějším ekonomických odvětvím. ▶

Dotace tím přestaly být dárečkem, ale staly se vlastně platbou za veřejnou zakázku. Stát si jako by objednával (ve skutečnosti nařizoval) plnění mimohospodářských funkcí, které prohlásil za pozitivní externalitu. Ve skutečnosti šlo ale téměř vždy o nadbíhání různým zájmovým skupinám, kterým prý se nemá moc konkurovat. A tak přišla nařízení nepěstovat to či ono, neobdělávat, nezasívat, nechovat, neprodukovat, neobchodovat.

Dotace od začátku nebyly zadarmo. Naopak jejich „cena“ stále rostla. Touto cenou byly náklady za všemožná omezení, regulace, kvóty, limity, jejichž plnění erár začal po zemědělcích vynucovat.

A v posledních dvou desetiletích se věc dostala do stádia, kdy si běžný statkář (kterému se dnes má říkat farmář, zítra možná kulak) vydělává víc vyplňováním různých lejster a plněním uložených povinností než prodejem svých produktů. Celkem poprávu tak přestali zemědělci jakékoli velikosti své firmy považovat dotace za nějaký dáreček

na přilepšenou či na udržení své životní úrovně, ale za nutnou kompenzaci nákladů, které vyplývaly ze státem uložených úkolů, tedy vlastně za jisté odškodnění.

Některé z oněch úkolů se tváří bohubilbě, zejména ty, které souvisejí s krajinotvorbou a s omezováním negativních externalit dopadajících na okolní přírodu, ale většina ostatních regulí má typicky sociálně inženýrský charakter: mají vymýtit zemědělství jako jeden z normálních pozitivních způsobů hospodaření a podnikání a učinit z něj nositele myšlenek architektů nové podoby společnosti.

A do toho přišel šílený fanatický boj s podnebí. A jeho železná pěst dopadla na zemědělství asi nejtvrději za všech oborů. Prostor k obživě a podnikání se začal stále více omezovat a náklady jakéhokoli smysluplného hospodaření naopak mnohem rychleji zvyšovat. A v souběhu s tím navíc přišla úsporná opatření a s nimi omezování některých dotací.

Ano, dotace pokřívají trh, způsobují chybnou alokaci zdrojů, jsou projevem násilného přerodělování a živí gigantickou byrokracii. Pryč s nimi. Ale pokud jsou významnou částí podnikatelů brány jako

náhrada za škody, které jim působí unijní a státní regulace, pak lze chápat, že se jich zemědělci nechtějí vzdát.

Umožněte zemědělcům normálně hospodařit, normálně podnikat, normálně obchodovat. Až pak jim můžete sahat na dotace. Né obráceně, né obráceně!

Umožněte zemědělcům normálně hospodařit, normálně podnikat, normálně obchodovat. Až pak jim můžete sahat na dotace. Né obráceně, né obráceně! To je poselství protestujících zemědělců. Ano vládní propagandisté to překládají jako heslo ve stylu „dejte nám více peněz daňových poplatníků“. Ale to je lež, která má proti zemědělcům pošvat ostatní veřejnost. Tuto lež popírá i fakt, že hlavním terčem odporu protestujících je nikoli náhodou balík unijních opatření s názvem Green Deal.

Nechte nás žít a pracovat, volají zemědělci ze svých traktorů. A my nebudeme potřebovat žádné dotace, protože umíme vyrábět kvalitně a levně, kdyby nám to stát dovolil.

22. 2. 2024

Blízký východ se propadá do chaosu

Jiří Weigl
výkonný ředitel IVK

Bezvýsledné americké a britské útoky na jemenské Húthíje, kteří ohrožují globálně významnou námořní cestu Rudým mořem, útoky islamistů na americké vojáky v pouštních základnách v Sýrii a Iráku a mohutná americká vzdušná odvěta, pokračující apokalypsa v Gaze, přestřelky Izraelců s Hizballáhem na libanonské hranici, podivné napětí na hranicích Íránu a Pákistánu, to vše je realita dnešních dnů na Blízkém východě.

Okolní svět situaci pouze zděšeně registruje, počítá náklady a škody a hrozí se eskalace, která jen jen vypuknout. Nikdo nemá představu, co se zničenou Gazou, nikdo neví, jak budou Izraelci a Palestinci moci dále koexistovat, nikdo netuší, k čemu má vést další zvyšování napětí ve vztazích USA s Íránem. Případné zatažení Pákistánu do konfrontace s Íránem zatahuje do hry odvěkého rivala Pákistánu – Indii. O zájmech Ruska a Číny je zbytečné diskutovat.

Mnoha pozorovatelům dnešní doba připomíná počátek XX. století, dobu před první světovou válkou, kdy také narůstalo napětí mezi velmocemi, propukaly periodické

mocenské krize a veřejnost v jednotlivých zemích, ukolébáná dlouhým mírovým obdobím, si nedovedla představit válečné hrůzy, ke kterým konfrontace velmocí může vést.

Další rakety, bomby, letadlové lodě mohou těžko napravit zkázu, kterou již tomuto nešťastnému regionu přinesly. Mohou naopak zažehnout daleko větší požár, který rozpoutá světovou katastrofu.

Dnes jako by se historie opakovala. Volání po míru je zrada a napomáhání nepříteli, v kursu je volání po vítězství na bojišti a zničení soupeře. Velkou válku si už nikdo nepamatuje, nikdo se jí nebojí. A politici na to slyší a zvyšují sázky. Nezodpovědným spojencům se dostává záruk, které bez ztráty tváře nelze nedodržet. Svět se dostává na šikmou plochu poháněn nezodpovědnými médii a politickou manipulací.

O roli Balkánu v roli pověstného sudu prachu dnes soutěží Ukrajina s Blízkým východem. Zatímco Ukrajina však již, zdá se, vyčerpala po dvou letech svou brizanci a stává se zamrzlým konfliktem postupně mizejícím z titulních stránek novin, Blízký východ je na nejlepší cestě k explozi.

Dnes se v plné nahotě ukazují tragické výsledky politiky Západu, především

USA, v posledních dekadách, které zničily a rozvrátily východní část arabského světa, tzv. Mašriq. Důkazem této katastrofální politiky je, že americké války a intervence odevzdaly vliv v regionu teokratickému Íránu, který je dnes regionální velmocí ovlivňující světové dění daleko od svých hranic.

Dnes, po teroristických útocích Hamásu a zničení Gazy je naděje na řešení palestinsko-izraelského konfliktu v nedohlednu. Zcela rozvráceny jsou Libanon a Sýrie, stejně jako Irák, jehož režim, dosazený Američany je dnes sám označuje za okupanty. Pod povrchem bublá kurdský problém antagonizující Turecko. Saudská Arábie po zkušenostech s americkou politikou hledá východiska ve snížení napětí s Íránem. Naděje se upínají k ropnému státečku Katar, utrácějícímu své obrovské bohatství v podivných mocenských hrách financujících jednou islamisty, jindy zas různé prozápadní aktivity.

Další rakety, bomby, letadlové lodě mohou těžko napravit zkázu, kterou již tomuto nešťastnému regionu přinesly. Mohou naopak zažehnout daleko větší požár, který rozpoutá světovou katastrofu. O výstřelech v Sarajevu také nikdo nepředpokládal, k čemu povedou. Proto je nutné vznášet apely k udržení míru na ty, kteří rozhodují, dokud je čas. Válka nemůže být řešením.

5. 2. 2024

Destrukce vzdělávání

Milan Knížák

Považuji problém vzdělávání za zásadní, poněvadž jde o proces, který se podílí na formování člověka od útlého věku. Současné školství se zredukovalo na předávání informací, pseudo-vyrovňávání šancí, navíc podporuje genderový zmatek a verifikuje aktivistické teorie.

Základním pilířem školství nebylo předávání informací, ale osvojování návyků, zdůrazňování nutnosti struktur a životních rytmů, důraz na hledání morálky a uvědomování si potřeby limitů a povinností. Důležitou součástí vzdělání byla i určitá zdrženlivost, úcta a skromnost. Učitelé bývali morálními vzory, a i když nebyli vždy schopni tento ideál naplnit, byli tak vnímáni, a to vytvářelo nároky.

Ze základního vzdělávání se vytratily disciplíny jako je např. krasopis, který jasnou

a nenásilnou formou rozvíjel součinnost fyzického projevu s myslí a podporoval tak smysl pro kázeň, která se z dnešního školství téměř vytratila. Byla to první estetická výchova, která měla vliv na utváření obecného vkusu.

Další element, který mizí ze škol je memořování. Ještě dnes s rozkoší doluji v paměti texty básní nebo fyzikálních zákonů, které jsem se ve škole naučil nazpaměť. Vytvořila se tak určitá kulturní báze, která modelovala další život.

Postava učitele ztratila důstojnost. Stává se z něho druh údržbáře, opatrovníka až sluhy.

Zhoubný je trend k všeobecnému nabízení vzdělání i když jeho diferenciací by lépe vyhovovala potřebám společnosti. Dnes máme daleko víc zbytečných studentů než pro společnost potřebných řemeslníků a dělníků jejichž vzdělávání zkolabovalo.

Nesmyslná je nivelizace, při které se za každou cenu snažíme vyrovnat rozdíly mezi žáky, místo abychom rozdílné dispozice citlivě rozeznávali a využívali.

Vysoké učení přestalo být elitním, a proto hluboce klesla jeho kvalita. Kritické postoje pedagogů jsou považovány za dehonestaci. Vztah mezi pedagogem a studentem ztratil napětí potřebné pro vytvoření studijní atmosféry. Pro ilustraci je dobré se podívat na témata diplomových a doktorských prací, především na humanitních fakultách. Je to snůška groteskností až pitomostí vypracovaných velmi často za státní, tedy naše peníze. Finanční nároky škol se stále zvětšují úměrně s klesající kvalitou.

Nejhorší je situace na uměleckých školách, které se mění ve zmatenou aktivistickou doupata nenabízející žádný systematický výukový proces.

Pokud se nevrátíme k strukturované stabilizované společnosti, pokud nezaložíme výuku na systému povinností a limitů, společnost rychle zdegeneruje. Překonávat nesnáze je nejlepší školou pro naplnění života. Současné „antidepresivní programy“ vedou k prohloubení depresí, snížení odolnosti a ztrátě sebezáchovy.

Současné školství je přímá cesta k sebezničení!

Vliv dědického práva na stabilitu rodiny

Jan Žamboch
právník

Dědické řízení je vyvrcholením rodinných vztahů. Dědické právo má zásadní vliv na fungování rodin a na jejich stabilitu, neboť velmi zřetelně ovlivňuje síly, které na rodinné vztahy působí. Pod romantizujícím vlivem umění někdy uniká, že manželství se vyvinulo jako majetková instituce, která vedle vzájemné podpory svých členů stanovuje pravidla pro postup majetku do dalších generací. Přiznání existence těchto pravidel nám pomůže porozumět některým z mechanismů, které k rozpadům rodin vedou.

U nás do první dědické třídy patří děti a manžel zůstavitele. Každý z nich dědí rovným dílem, u dětí bez ohledu na to, zda jde o potomky manželské či nemanželské, a bez ohledu na to, ze kterého manželství pocházejí. Tímto pravidlem ovšem nejsou nijak oslabovány zájmy třetích osob narušit něčí rodinu ve svůj prospěch.

Nemálo rodin se rozpadá z popudů pocházejících z vnějšku, typicky vlivem mimomanželského vztahu jednoho z rodičů, obvykle muže, který bývá k rozvodu nucen milenkou. Od rodin jsou obvykle odváděni muži úspěšnější. Muž, který svým blíž-

kým nijak užitečný být neumí, pro žádnou ženu přitažlivý není. Jakkoli je vždy lepší být první a jedinou manželkou úspěšného muže, je obdobně dobré takového muže rozvést a stát se jeho druhou manželkou. Dokonce to může být krok jistější, protože takový muž již své kvality prokázal. Navíc muž ve vyšším věku špatně odolává výzvám manželky převést na ni a její děti veškerý majetek ještě za života, takže děti z prvního manželství po něm nezdědí nic. A pokud muž přeci jen majetek zanechá, jeho druhé děti dědí rovnoprávně s dětmi z prvního manželství. Dětem z prvního manželství citově ublíží rozvod sám, sníží jejich životní úroveň, a nakonec o majetek otce obvykle přijdou buď úplně, nebo se přinejlepším dostanou do často emočně vypjatých spoludědických vztahů s druhou otcovou manželkou a svými polo-rodými sourozenci. Problém odklánění majetku před dědici prostřednictvím manželky řešil už před dvěma a půl tisíci lety Gortynský zákoník – vytesaný do kamene a stále inspirativní je na Krétě k vidění dodnes.

Morální apely jsou marné – dokud bude právní systém obsahovat prvky, které k narušování rodin motivují, rodiny narušované budou. Mnoho rozvádějících se mužů by rádo se svými dětmi zůstalo a dalo opět přednost manželce, za současných právních podmínek se ovšem milenkám vždy vyplatí rozvod dosáhnout a jejich tlak tak bývá značný.

V minulosti platilo pravidlo, že po muži dědí děti jen v případě, že pocházejí z manželského svazku. Na první pohled se jeví jako nemorální, protože by mělo mužům uvolnit ruce. Opak je pravdou. Ženy mají mateřství vždy ve svých rukách, a nic jim tedy nebrání si jako podmínku mateřství stanovit sňatek. Je pravda, že s narůstajícími možnostmi žen uživit se samy, které jim přináší moderní kapitalismus, u některých žen snaha o uzavření sňatku ke škodě jejich dětí klesá bez ohledu na dědické právo. O škodlivém vlivu státní podpory samoživitelek je lepší nemluvit.

Významným rysem křesťanstvím formované společnosti je důraz na monogamii. Pak je ovšem značně překvapující, že ženatý muž se může nechat zapsat do matřiky jako otec dítěte neprovdané ženy, přičemž manželka tomu nemůže nijak bránit, ani se o této skutečnosti nemusí dovědět. Teprve po manželově skonu ji v rámci dědického řízení čeká zjištění, že ona a její děti mají spoludědice. Taková situace sice není častá, ale její symbolický význam je značný. Častější je obdobná situace, kdy pozůstalá manželka zjistí, že jako spoludědice má dítě, které její manžel měl ještě před uzavřením sňatku. Tím se instituce manželství oslabuje – rodinu by posílilo pravidlo, že mimo manželství lze šířit pouze geny, nikoli však majetek. Odchylný postup by pak zůstavitel mohl upravit pouze závětí.

Velmi zajímavá je právní úprava, a hlavně soudní praxe, kdy vedle dalších případných zákonných dědiců bude spolu s manželkou, pokud je její manželství se zůstavitelem bezdětné, dědit i osoba se zůstavitelem spoluzijící, tedy obvykle milenka. Jako v předchozím případě jde o faktické uznání polygamie úkonem státního orgánu.

Polygamní charakter ostatně má i samotná možnost rozvodu a následného uzavření dalšího sňatku, čímž se monogamní kostra rodinného práva zřetelně narušuje. K rozšíření dědických práv na děti nemanželské a děti z následných manželství docházelo při vývoji rodinného práva postupně. Nyní jsou přijímány legislativní kroky vedoucí k tomu,

že by se za manželství nebo rodinu měly označovat svazky, jež ke vzniku funkční rodiny vést z podstaty věci nemohou. V reálném životě o nově zaváděné instituce typu registrované partnerství prakticky nikdo zájem nejeví, což dokládá, že jde o instituce umělé. Přirozenou rodinu sice přímo neohrožují, nicméně ji společensky znevažují.

Mnohem horší dopady by měl pokrokářský návrh na zrušení dědictví. Kromě zničení lidské aktivity by neexistence dědění vedla k erozi rodinných vztahů, protože společný majetek a jeho osud jsou sice málo romantickým, ale o to silnějším pojátkem.

Modely rodinných vztahů jsou v různých společnostech odlišné, naše tradiční jád-

rová rodina založená na počátečním milostném vztahu není z celosvětového hlediska vůbec obvyklá. Nicméně je nepochybné, že náš typ rodiny se v rámci přirozeného založení člověka vyvinul spontánně pod vlivem ekonomických okolností, a proto velmi dobře odpovídá našim potřebám.

Je nepochybné, že funkční jádrová rodina je jediným příznivým prostředím k prožití spokojeného dětství, ze kterého vycházejí spokojení a aktivní lidé, kteří vytvořili náš svět, tak přitažlivý nejen pro nás samotné. Je proto vysoce hodnotnou institucí, do jejíhož chodu by se mělo zasahovat s krajní zdrženlivostí. ■

Zpráva o stavu Evropského soudu pro lidská práva

předmluva ke knize emeritního soudce Aleše Pejchala

Jiří Weigl
výkonný ředitel IVK

Institut Václava Klause uskutečňuje netradiční vydavatelský počín – vydává knihu autora, který nepatří k jeho aktivním spolupracovníkům ani podporovatelům, kteří se pravidelně účastní našich akcí. Dondávna mu to totiž neumožňovalo jeho působení ve významné mezinárodní instituci. JUDr. Aleš Pejchal zastával v letech 2012–2021 funkci soudce Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, což bylo úspěšné završení a vyvrcholení jeho dlouhé a úctyhodné profesní kariéry, během níž jsme dříve měli příležitost se s touto osobností české advokacie setkávat a spolupracovat.

JUDr. Aleš Pejchal (nar. 1952) začínal svou profesní dráhu za minulého režimu jako poctivý mladý venkovský advokát, který zažil všechna úskalí profese, která v komunistickém systému přežila zdánlivě jakýmsi nedopatřením. Totalitní systém sice nebyl právním státem, ale to neznamenalo, že hájení práv občanů ve sporech nejrůznějšího charakteru nebylo možné a potřebné. Dr. Pejchal měl dobré učitele a byl jimi vychován v prvorepublikové tradici jejich povolání.

To spolu s velkou odbornou zkušeností mu velmi pomohlo po listopadu 1989 jak ve vybudování renomované advokátní kanceláře, tak práci v České advokátní komoře, v níž zastával různé funkce – byl mimo jiné i jejím místopředsedou. Dosáhl mnoha profesních úspěchů – mimo jiné byl prvním českým advokátem, který vyhrál svou kauzu právě před Evropským soudem pro lidská práva, jehož se později sám stal

soudcem, za rok 2007 byl vyhlášen v oboru občanského a ústavního práva Právníkem roku, působil v řadě odborných grémií, např. Legislativní radě vlády.

Václav Klaus a jeho administrativa se s JUDr. Pejchalem setkali po příchodu na Pražský hrad, který již v éře Václava Havla zastupoval ve sporu s církví o vlastnictví Katedrály sv. Víta. Tento ve své době široce medializovaný a politizovaný spor dělil českou společnost a rozhodně neprospíval vztahům státu a církve i autoritě církve ve společnosti. Aleš Pejchal pomohl spor o katedrálu pro stát u Nejvyššího soudu vyhrát, ale vytvořil si kvůli tomu řadu nepřátel, nechápajících, že činit advokáty, vyjma kvality jejich právní služby, odpovědnými za kauzy svých klientů je nesmysl a ignorantství.

Bohužel, v české politice té doby tento přístup existoval a JUDr. Pejchal na to doplatil. Senát jej dvakrát zamítl jako kandidáta navrženého prezidentem Václavem Klausem do Ústavního soudu. Msta za kauzu katedrála v tom nepochybně sehrála svou roli, daleko ostudnější však bylo použití dopisu pánů Boka a Vachalovského, který se před hlasováním v Senátu rozšířil, neboť autoři dopisu absurdně a lživě obviňovali Dr. Pejchala ze členství v Lidových milicích. Nebyla to pravda, ale pomluva vyřčená těsně před hlasováním svůj účel splnila – skvělý právník do Ústavního soudu neprošel.

Satisfakci zažil JUDr. Aleš Pejchal 27. června 2012, kdy jej Parlamentní shromáždění Rady Evropy zvolilo ze tří kandidátů soudcem Evropského soudu pro lidská práva.

Tato instituce, která nepatří mezi orgány EU a o jejímž fungování má česká veřejnost většinou jen velmi kusé a často zkreslené informace, má na náš život a poměry v naší zemi daleko větší vliv, než si myslíme. Žijeme v době zesíleného útoku na dosavadní západní společnost ze strany progresivistických kruhů, snažících se rozbít její tradi-

ce a instituce a vytvořit novou společnost a nového člověka. Hypertrofovaná a zmužovaná lidská práva se stala jedním z beranidel, jimiž se tento útok na společnost ve skrytu i otevřeně vede. Posilování moci soudů všech stupňů a snaha přes jejich rozhodnutí obcházet politickou demokracii a vůli občanů při prosazování progresivistické agendy je bohužel smutnou praxí dnešní doby a mezinárodní organizace, jakou je Evropský soud pro lidská práva, stojí na vrcholu této pyramidy.

Je proto důležité, aby informace a zkušenosti s fungováním této instituce byly známy širší veřejnosti a je neméně důležité, aby nejen politická sféra, ale i široká veřejnost věnovaly pozornost tomu, kdo v této mimořádně významné a vlivné instituci působí jako soudce zvolený za Českou republiku.

JUDr. Pejchal byl jako její soudce osobností, která nebyla nekloněna progresivistické extenzi a deformaci lidskoprávní agendy. Jeho zkušenosti se složitými kauzami vztahujícími se ke komplikované minulosti naší země byly rovněž velkým přínosem.

Knih, kterou máte před sebou, je ojedinělým pohledem na velmi důležitou mezinárodní instituci od člověka zevnitř, který důkladně zná její fungování, mechanismy, pozitiva i slabé stránky. Nešetří kritikou zkostnatělé a málo profesionální byrokracie v zázemí soudu i připomenutími důležitých kauz a událostí ve fungování soudu, které se týkaly České republiky.

Publikace, která propojuje žánr memoárů a odborné literatury, je určena nejen justičním a právním specialistům, kteří s problematikou Evropského soudu pro lidská práva přicházejí profesně do styku, ale všem lidem zajímajícím se o veřejný život a instituce a mechanismy, které mají na určování jeho pravidel významný vliv.

leden 2024